

รุ่งโรจน์แล้วโรยรา

>>> ยามรุ่งเรื่องอย่าหลง ยามร่วงโรยอย่าท้อที่จะทำดี <<<

อันชีวิตคนเราย่อมผ่านทางเช่นนี้กันทั้งนั้น ผู้หญิงตรงหน้าที่เคยสวยงาม ตามดม ผมดำเงา บัดนี้ เหลือเพียงหนังหุ้มกระดูก ตาปรือ ผมสีเทา ผิวกายที่เคยเต่งตึงกลับแห้งเหี่ยว มีแต่ความรักและความห่วงใยที่ส่งผ่านมาให้ตลอดเวลา ไม่ช้าก็เร็ว เราก็คต้องเป็นเช่นนั้น เหมือนดอกไม้ที่สวยงามอยู่บนกิ่งก้านได้ไม่นาน วันเวลา และฤดูกาลก็ประหัดประหารให้หล่นร่วงลงพื้น แต่ความงดงามจะยังคงอยู่ในยามหวนคิดถึง เราควรเป็นเช่นนั้นหรือไม่ เวลาผ่านไปเพิ่มขึ้นทุกวัน ความดีงามในจิตใจเพิ่มพูนขึ้นหรือเปล่า

ในวันนี้หลายคนกำลังอยู่ในจุดที่รุ่งโรจน์ ผู้คนรายล้อมรอบกายยกย่อง สรรเสริญ ชื่นชม แต่นั่นแหละจิตใจมนุษย์สุดหยิ่งถึง ลับหลังอาจจะกัดกิน นินทา ว่าร้ายใส่กัน พร้อมทั้งจะออกห่างในจังหวะที่เราพลาดพลั้ง ในยุคที่เราสามารถจะกล่าวหาใครต่อใครได้อย่างเปิดเผยโดยไม่ต้องปรากฏกาย ในยุคที่เราเข่นฆ่ากันโดยคมคำพูดที่บาดลึก เชือดเชือน เสมือนกระบี่ทิ่มแทง เอาให้ตายคาโศกเชือดโดยไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ในโลกที่หลอกลวงจะไว้วางใจใครได้เล่า??? วันนี้ชื่นชอบ วันรุ่งขึ้นไถ่ล่า วิถีขึ้น ๆ ลง ๆ จึงมิได้อาจฝากไว้กับคนอื่น เป็นเราเองที่ต้องยืนหยัดอยู่ให้เป็น ยืนอยู่บนฐานความดีโดยมิหวังการสรรเสริญในทุกโมงยาม พร้อมยอมรับกับจังหวะที่เปลี่ยนแปลงไปตามครรลองของหนทางในวันข้างหน้า

หัวใจที่เปี่ยมรักมักพร้อมที่จะเข้าใจโลก เข้าใจคน เข้าใจธรรมชาติที่มีขึ้นมีลง มีวันสดใสและวันหม่นหมอง มีเวลารุ่งโรจน์และโรยรา หัวใจเมตตาเท่านั้นที่จะนำพาสู่สันติสงบสุขในชีวิตที่แท้จริง น้อมรับความเป็นจริงของสังคมในวันนี้ และสร้างคุณค่าด้วยการไม่ทำกับทุกคนในสิ่งที่เราไม่ต้องการให้คนอื่นกระทำกับเรา ให้ความดีของเราคงทนเช่นโบราณ...

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>